

Dan Diaconu: Calea damnaților

⌚ Acum 57 seconds ⚽ 1 Vizualizari 📄 5 Timp de citire

Ca să înțelegi lumea din care faci parte trebuie să privești către ceea ce se întâmplă sub ochii tăi, fără a apela la intermediari. Bunăoară, înțeleg că cetățenii din Plauru sunt extrem de mulțumiți de adăpostul anti-dronă construit de armată deoarece se va dovedi extrem de util în această iarnă: au de gând să mute animalele acolo. Dincolo de hilarul situației, avem o moștră de gândire sănătoasă: oamenii din zonă n-au timp de manipulările televizionistice, dar transformă în utilitate benefică tembelismul autorităților. Iată aşadar că e bună și propaganda la ceva: animalele din Plauru vor fi mult mai mulțumite în iarna asta.

Ce faci însă atunci când nu poți privi direct evenimentele, iar consecințele acelor evenimente te lovesc din plin? E o întrebare extrem de serioasă în condițiile în care trăim cu handicapul a câteva secole de istorie falsificată. Citesc, de exemplu, că în Canada s-a pus în mișcare o acțiune de distrugere a cărților pentru copii de dinainte de 2018 întrucât acestea nu sunt suficient de „inclusive”. Ei bine, aici avem un exemplu despre cum se manufacturează obiceiurile societății, despre cum se clădesc falsele tradiții, despre cum chestiuni care unora li se par „normale” au de fapt o fundație absolut anormală, fiind însă implantate grosolan în așa-numita „conștiință publică”.

Răspunsul este complex. Cineva ar putea spune instant: trebuie să citești! E cu dus și întors. La cum se falsifică în zilele noastre e greu de crezut că îți vei găsi în lectură adevărul. De fapt, important este să citești

sursele credibile, sursele vremii, care îți prezintă o imagine cât mai fără perdea. Chiar și aşa, experiența poate fi una falsă. Dacă, spre exemplu, te apuci să-l citești pe Argetoianu, intri pe o stradă fără ieșire deoarece omul

atunci când mergi direct la sursă, lectura își poate introduce virusul autorului, te face să gândești ca el, iar de-aici ai liberă calea către erorile absolute.

Cum poți face atunci? Există o cale a damnațiilor. Personajele negative ale istoriei, cele înfierate în manuale, aruncate la gunoi și scuipate. Cele despre care nu se poate vorbi decât negativ. Abia când înțelegi acele personaje istoria devine coerentă. OK, putem cădea de acord că X e rău, dar acel rău nu poate veni din senin, de niciunde. Trebuie înțeles de ce X era rău, de ce Y era diabolic sau de ce Z a comis atâtea crime. Înțelegând motivele care i-au condus pe X, Y și Z la ceea ce au făcut, istoria capătă coerentă. Doar că falsificatorii știu acest lucru. E o luptă deja începută de ei. Iată motivul pentru care îți oferă cu nesaț „portrete” ale celor care trebuie să fie incriminați. Astfel, coerenta „câștigată” din lectura acelor false portrete este una falsă.

Există doar o singură cale: întoarcerea la original. Dacă damnatul a scris ceva, atunci acele scrieri trebuie să fie o sursă principală de informare. Dacă nu a scris nimic, atunci scriurile apropiatilor săi sunt importante. Și, pornind de la aceste lecturi, devin esențiale fenomenele culturale ale epocii: articolele din ziare, istoriile apărute atunci, chestiunile mai frivole precum foiletoanele, piesele de teatru ale vremii s.a.m.d. Doar aşa ne putem aprobia de adevăr, iar întregul fenomen capătă coerentă. De asemenea, falsurile din cărțile oficiale de istorie devin vizibile, picând precum bucățile de faianță prost fixate.

E o muncă teribilă, dar care merită făcută. Chiar dacă pare greoaie, să știi că are partea ei de satisfacție: odată ce înțelegi capeți o altă lumină și te simți mult mai coherent în gândire. Chiar și dacă nu ai timp să studiezi întreg fenomenul extins, cel puțin întorcându-te la damnat îi dai dreptul la un recurs, într-un proces în care tu ești judecătorul.

De ce v-am spus toate aceste chestiuni? Pentru că suntem ultimii dintre oameni care încă ne mai permitem acest lux. Cei care urmează nu vor mai avea astfel de posibilități. Tehnologia actuală se va dovedi monstruoasă în a falsifica absolut tot. Dacă acum încă avem acces la sursele nealterate, pe măsură ce algoritmii AI vor fi puși să scrie istoria tot ceea ce acum se găsește cu o relativă ușurință, atunci va dispărea cu totul. Vor fi fabricate(sau rescrise) jurnale ale damnațiilor astfel încât aceștia să se auto-incrimineze sau să facă facilă „dovada” că erau doar nebuni și-atât. Chiar și pentru asta merită să vă adunați cărțile și documentele care încă există pentru a putea avea materialul nealterat, necesar înțelegerei istoriei.

P.S. Acum câteva zile am vrut să-mi surprind niște buni prieteni ducându-i la „Le Bistrot Gourmand” și am rămas surprins de o imagine: băiatul lor, în vîrstă de 14 ani, se uita la meniu prin intermediul camerei foto a telefonului. Am crezut că are o problemă cu vederea și că folosește telefonul ca lupă. L-am întrebat discret pe amicul meu dacă fiul său are probleme cu vederea, iar acesta mi-a spus zâmbind: „Nu, de fapt nu știe franceză și utilizează Google Translate”. Recunosc, sunt din altă lume. Chiar dacă acea tehnologie nu e una complicată, văzând-o în acțiune ajungi să te înfiorezi. În demonstrația de „virtuzitate” a Tânărului, am înțeles cum traducerea scrisului care apărea magic cu aceleași fonturi este un stadiu incipient al falsificării care

urmează să se petreacă la scară mare. Capacitatea de falsificare a noilor tehnologii devine nelimitată, mai ales atunci când sunt dotate și cu funcții de inteligență artificială.

Sursa: <https://trenduri.blogspot.com/>

[Despre autor](#)

editor